

af renna kr. 50.000,00 til skipaðs talsmanns hans, Viðars Mús Matthíassonar hdl.

Sigríður Ólafsdóttir borgardómari kvað upp dóm þennan ásamt með-dómsmönnum Guðmundi Hjaltasyni skipstjóra og Hrafnkeli Guðjónsyni kennara.

D ó m s o r ð:

Stefndi, Grímur hf., skal vera sýkn af öllum kröfum stefnanda, Ólafs Kristjáns Guðmundssonar, í máli þessu.

Málskostnaður fellur niður.

Gjafsóknarkostnaður stefnanda kr. 72.930,00 greiðist úr ríkissjóði, þar með talin málssóknarlaun skipaðs talsmanns stefnanda, Viðars Mús Matthíassonar hdl., kr. 50.000,00.

Þriðjudaginn 14. apríl 1987.

Nr. 154/1985. **Einar S. Svavarsson**

(Páll Arnór Pálsson hrl.)

gegn

Vörubílstjórafélagi Suðurnesja

(Hrafnkell Ásgeirsson hrl.)

og til réttargæslu

fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs

Lögbann. Skaðabætur. Miski.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Magnús Thoroddsen, Guðmundur Jónsson og Magnús Þ. Torfason og prófessorarnir Arnljótur Björnsson og Sigurður Línal.

Áfrýjandi skaut máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 24. júní 1985. Eru dómkröfur hans þær að stefndi verði dæmdur til að greiða honum 1.250.000,00 krónur ásamt 42% ársvöxtum frá 7. desember 1982 til 4. mars 1983 og dómvöxtum frá þeim degi til greiðsludags auk málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi gerir þær dómkröfur að hinn áfrýjaði dómur verði staðfestur og stefnda verði dæmdur málskostnaður úr hendi áfrýjanda.

Engar kröfur eru gerðar á hendur réttargæslustefnda og hann gerir engar kröfur á hendur áfrýjanda.

Fyrir Hæstarétt hafa verið lögð allmörg ný skjöl, þar á meðal kærur stefnda, Vörubílstjórafélags Suðurnesja, á hendur áfrýjanda og skýrslur lögreglu af því tilefni.

Áfrýjandi sundurliðar kröfur sínar þannig að fyrir missi vinnutekna krefst hann bóta að fjárhæð 500.000,00 krónur, en fyrir miska krefst hann 750.000,00 króna.

Í gögnum þeim sem fyrir liggja í málinu, þar á meðal skattframtölum áfrýjanda 1977-1982, er ekkert sem bendir til að áfrýjandi hafi misst tekjur vegna lögbanns þess sem á var lagt 8. nóvember 1979 eða orðið fyrir öðru fjártjóni. Ber því að sýkna stefnda af öllum bótakröfum fyrir fjártjón.

Lögbannsaðgerðum stefnda fylgdu blaðaskrif. Aðgerðirnar beindust sérstaklega gegn persónu áfrýjanda og röskuðu þráfaldlega friði hans til að stunda atvinnu sína. Má fallast á það með áfrýjanda að þetta hafi valdið honum óþægindum. Telst fégjald fyrir framangreindan miska hæfilega ákveðið 50.000,00 krónur.

Samkvæmt þessu og með vísan til 27. gr., sbr. 1. mgr. 24. gr. laga nr. 18/1949 ber stefnda að greiða áfrýjanda 50.000,00 krónur með vöxtum eins og greinir í dómsorði, en upphafstíma þeirra er ekki sérstaklega mótmælt. Þá ber að dæma stefnda til að greiða áfrýjanda 60.000,00 krónur samtals í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

D ó m s o r ð:

Stefndi, Vörubílstjórafélag Suðurnesja, greiði áfrýjanda, Einari S. Svavarssyni, 50.000,00 krónur með 42% ársvöxtum frá 7. desember 1982 til 4. mars 1983, og dómvöxtum frá þeim degi til greiðsludags, og 60.000,00 krónur samtals í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

Dómi þessum ber að fullnægja að viðlagðri aðför að lögum.

Dómur bæjarþings Reykjavíkur 19. apríl 1985.**I.**

Mál þetta, sem dómtekið var að loknum munnlegum málflutningi 14. mars sl., höfðaði Páll Arnór Pálsson hrl, Bergstaðastræti 14, Reykjavík, fyrir hönd Einars S. Svavarssonar, nnr. 1835-0459, Hraunsvegi 10, Njarðvík, fyrir bæjarþingi Reykjavíkur með stefnu, birtri 1. og 3. mars 1983, gegn Sigurði Guðjónssyni, nnr. 7859-1544, Lyngmóa 6, Njarðvík, formanni Vörubílstjórafélags Suðurnesja fyrir hönd félagsins.

Fjármálaráðherra fyrir hönd ríkissjóðs er stefnt til réttargæslu.

Dómkröfur stefnanda eru þær að stefndi greiði stefnanda kr. 1.250.000,00 ásamt 42% ársvöxtum frá 7. desember 1982 til 4. mars 1983 og dómvöxtum skv. lögum 56/1979 frá þeim degi til greiðsludags, auk málskostnaðar skv. gjaldskrá LMFÍ.

Dómkröfur stefnda eru krafa um sýknu af öllum kröfum stefnanda í máli þessu og að stefnda verði dæmdur málskostnaður úr hendi stefnanda. Til vara eru gerðar þær dómkröfur að kröfur stefnanda verði lækkaðar verulega og málskostnaður felldur niður.

Af hálfu réttargæslustefnda eru engar kröfur gerðar, enda eru engar kröfur gerðar á hendur réttargæslustefnda.

Leitað hefur verið um sáttir í máli þessu án árangurs.

II.

Málavextir eru þeir, að hinn 13. september 1979 var stefnanda ásamt tveimur öðrum mönnum vikið úr Vörubílstjórafélagi Suðurnesja. Með úrskurði fógetaréttar Keflavíkur uppkveðnum 8. nóv. 1979 var lagt lögbann á akstur stefnanda. Með dómi uppkveðnum á bæjarþingi Keflavíkur 25. júní 1980 var lögbann þetta staðfest. Með dómi Hæstaréttar uppkveðnum 7. desember 1982 var lögbannið fellt úr gildi og brottvikning stefnanda úr Vörubílstjórafélagi Suðurnesja dæmd ógild. Jafnframt var viðurkenndur réttur stefnanda til þess að stunda leiguakstur vörubifreiða í Keflavíkurkaupstað, Njarðvíkurkaupstað, Vatnsleysustrandahreppi, Gerðahreppi, Miðneshreppi og Hafnahreppi.

Mál þetta höfðar stefnandi til greiðslu bóta úr hendi stefnda vegna lögbannsins.

III.

Af hálfu stefnanda er því haldið fram, að ólögmæt brottvikning hans úr Vörubílstjórafélagi Suðurnesja, eftirfarandi lögbannsaðgerðir og málaferli hafi valdið honum miklu tjóni sem stefndi eigi að bæta, enda beri Vörubílstjórafélagið ábyrgð á öllum aðgerðum gegn honum. Bótakrafa

stefnanda byggist á ákvæðum 24. gr. laga nr. 18/1949 og einnig á almennum skaðabótaðreglum.

Vegna sérstöðu lögbanns og þeirrar erfiðu aðstöðu, sem gerðarþoli sé settur í, séu ekki gerðar eins strangar kröfur til tjónþola um sönnun fyrir miska og lánstraustsspjöllum eins og í almennum tilfellum. Ef gerðarbeiðandi vilji komast hjá bótagreiðslu vegna ólögðmæts lögbanns verði hann oftast að hnekkja þeim löglikum, sem almennt verði taldar fyrir miska og lánstraustsspjöllum.

Lögbannið hafi haft þær afleiðingar fyrir stefnanda, að hann hafi ekki getað stundað leiguakstur sem hann hafi gert í um það bil 25 ár þegar lögbannið var lagt á og hafi hann misst mikils í tekjum. Tekjumissirinn hafi komið niður á vetrarmánuðina ca. 5-6 mánuði á ári, en á öðrum tíma ársins hafi stefnandi getað stundað aðra vinnu, verktakastarfsemi og þess háttar. Það hafi þó gengið erfiðlega á stundum þar sem forsvarsmenn stefnda hafi ekki látið hann í friði með stöðugum lögreglukærum og lögbannshótunum. Krafa um bætur fyrir vinnutekjutap stefnanda er krafa um bætur á lögbannstímanum, þ.e. frá byrjun nóvember 1979 til 7. desember 1982 og eru bætur metnar kr. 500.000,00. Er þá átt við svokallað núvirði tekna á þeim degi er Hæstaréttardómur gekk og krafist vaxta frá þeim degi. Stefnandi telur eðlilegt að miða kröfu sína við hina raunverulegu skerðingu sem lögbannið hafi haft í för með sér, þ.e. hann hafi misst af tekjum af leiguakstri í rúmlega 3 vetur en yfir sumartímann hafi hann getað notað bifreiðina í verktakastarfsemi. „Dauði tíminn“ telst stefnanda vera:

nóv. 1979-apríl 1980	6 mánn.	×	26.000,00		156.000,00
nóv. 1980-apríl 1981	6 mánn.	×	26.000,00		156.000,00
nóv. 1981-apríl 1982	6 mánn.	×	26.000,00		156.000,00
nóv. 1982-7. des. 1982	rúmur mánn.	á kr.	32.000,00		<u>32.000,00</u>
Samtals	500.000,00				

Stefnandi hefur lagt fram skattskýrslur en telur ekki alveg raunhæft að taka mið af skattskýrslum í sambandi við tekjutap þar sem nokkrir þættir hafi áhrif á tekjuöflun stefnanda og skattframtölin beri ekki með sér á hvaða mánuðum teknanna sé aflað. Til dæmis hafi stefnandi verið með vinnuvélar í rekstri árin 1981 og 1982, sem hafi gefið miklar tekjur yfir veðurskástu mánuðina. Þá segi skattaskýrslur stefnanda ekki, hve miklar tekjur vörubifreiðastjórar í Keflavík hafi haft á þessum árum, en þær geti hafa aukist verulega eftir árið 1979.

Stefnandi hafi um 25 ára skeið stundað leiguakstur með vörubifreið og hafi hann verið með dyrt atvinnutæki í höndum. Það hafi verið næsta ómögulegt fyrir hann að hlaupa í önnur störf er hann var sviptur félags-

réttindum. Þetta hafi stjórn stefnda mátt vera ljóst er hún svipti stefnanda atvinnunni og verði stefndi að bæta atvinnutjón stefnanda.

Stefnandi hafi orðið fyrir miklum viðskiptaspjöllum og mannorð hans beðið hnekki þar sem hann hafi þurft að þola það undir þriggja ára málaferlum að vera úthrópaður af forsvarsmönnum stefnda sem einhverskonar lögbhrjótur og atvinnurekendur á Suðurnesjum hafi verið hótað öllu illu af sömu aðilum ef viðskiptum við stefnanda og féлага hans í fyrirtækinu Kambi hf. yrði ekki hætt. Þetta hafi leitt til þess að stefnandi hafi misst fjölda marga viðskiptavini og glatað viðskiptavild, sem hann hafi öðlast á 25 ára starfsferli sínum sem vörubifreiðastjóri. Þótt hæstaréttardómur í lögbannsmáli hafi gengið stefnanda í vil og honum sé heimilt að hefja leiguakstur að nýju, þá hafi stefnandi misst fyrir fullt og allt stóran hluta af föstum viðskiptavinum vegna þriggja ára útilokunar frá leiguakstri vörubifreiða og sé allsendis óvíst að stefnandi geti unnið upp sams konar viðskiptavild og hann áður hafði. Í blaðagrein og viðtölum við þáverandi formann Vörubílstjórafélagsins hafi birst alvarlegar ávirðingar á stefnanda og féлага hans í Kambi hf. og með því móti hafi verið komið óorði á stefnanda sem einhvers konar svikara við stétt sína. Allt þetta hafi haft mikinn mannorðshnekki í för með sér fyrir stefnanda og geri hann kröfu til þess að stefndi bæti honum upp viðskiptaspjöll, mannorðshnekki og fleira með kr. 750.000.00.

Samtals nema kröfur stefnanda í málinu kr. 1.250.000,00. Krafist er vaxta frá þeim degi að hæstaréttardómur gekk í lögbannsmáli.

Samkvæmt 24. gr., sbr. 28. gr. laga nr. 18/1949 hafi stofnast ótvíræð bótaskylda gerðarbeiðanda gagnvart gerðarþola, stefnda í þessu máli. Í nefndu lagaákvæði segi, að þegar meta skuli bætur megi bæði hafa hliðsjón til þess hvort gerðarbeiðandi hafi sýnt af sér vanrækslu eða gáleysi og til þess hvort gerðarþoli kunni að hafa veitt sérstakt tilefni til aðgerðanna eða tilhögunar þeirra með framkomu sinni í sambandi við þær. Ljóst sé að stefndi hafi sýnt af sér vítavert gáleysi með því að reka stefnanda úr félaginu án þess að uppfylla lágmarksskilyrði til brottrekstrar og án þess að hafa gildar ástæður. Stefnandi hafi hins vegar ekki gefið sérstakt tilefni til aðgerða stefnda umfram marga aðra í sama félagi.

Fjármálaráðherra er stefnt til réttargæslu fyrir hönd ríkissjóðs og er það gert vegna hugsanlegrar samábyrgðar ríkissjóðs með stefnu gagnvart stefnanda á grundvelli embættisvanrækslu bæjarfógetans í Keflavík, sem ekki hafi krafist nærrar tryggingar þegar lögbann var lagt á. Þegar lögbannsbeiðni kom fram hafi stefnandi krafist tryggingar að fjárhæð minnst gkr. 13.000.000,00, en fógeti hafi úrskurðað að gerðarbeiðandi skyldi einungis leggja fram tryggingu að fjárhæð gkr. 500.000,00. Sú fjárhæð hafi ekki dugað fyrir málskostnaði, en trygging af hálfu gerðarbeiðanda eigi að nægja

fyrir málskostnaði og skaðabótum, sbr. 1. mgr. 12. gr. laga nr. 18/1949. Komi til þess að Vörubílstjóræfælag Suðurnesja geti eigi greitt þær bætur, sem félagið kunni að verða dæmt til þess að greiða, megi vænta þess að stefnandi gangi að ríkissjóði vegna embættismistaka fógeta. Ekki eru gerðar kröfur á hendur réttargæslustefnda í máli þessu.

IV.

Af hálfu stefnda er því haldið fram, að stefnandi hafi gerst brotlegur við reglur Vörubílstjóræfælags Suðurnesja og þrátt fyrir áminningar hafi stefnandi ekki fengist til þess að fylgja settum reglum. Hafi stefnanda því verið vikið úr félaginu 13. september 1979. Eftir kröfu stefnda hafi verið lagt lögbann á leiguakstur stefnanda og hafi lögbannið verið staðfest á bæjarþingi Keflavíkur. Stefnandi hafi áfrýjað málinu til Hæstaréttar og hafi Hæstiréttur felld lögbannið úr gildi og dæmt brottvikningu stefnanda ógilda. Niðurstaðan hafi verið byggð á því, að ekki hafi formlega verið rétt að brottvikningunni staðið. Ástæður brottvikningarinnar fái því ekki efnislega umfjöllun í Hæstarétti og það beri að hafa í huga við úrlausn máls þess sem hér sé um deilt.

Ljóst sé að stefnandi hafi ekki orðið fyrir neinu tjóni og beri skattframtöl hans þess ljósan vott.

Mikill samdráttur hafi orðið í akstri vörubífreiða síðustu ár á Suðurnesjum vegna mikils samdráttar í fiskveiðum. Þrátt fyrir þessa staðreynd hafi tekjur stefnanda aukist jafnt og þétt og hafi að minnsta kosti fylgt verðbólgunni. Skattframtölin hljóti að vera óræk sönnunargögn um þetta.

Af hálfu stefnda er mótmælt öllum fullyrðingum um „dauda tíma“ eins og orðað sé í sóknarskjöllum. Rétt sé að stefnandi sundurliði tekjur sínar fyrir þau ár, sem um er deilt, þ.e. hvernig þær skiptist niður á mánuði. Einnig væri rétt að upplýsa hvernig tekjur skiptust niður á mánuði á árunum 1976 til 1979.

Í sóknargögnum sé krafist greiðslu á brúttótekjum, en hvorki rekstrar- kostnaður né skattar af atvinnurekstri dregnir frá. Ekki sé sýnt fram á hvernig tekjutapið sé hugsað og enginn frádráttur vegna tekna annars staðar.

Með því að skoða skattframtöl stefnanda fyrir nefnd ár sé ljóst að tekjur hans séu miklu hærri en meðaltekjur þessa árs. Eins og framtölin beri með sér hafi stefnandi í engu orðið fyrir atvinnuskerðingu.

Þá er því einnig mótmælt að stefnandi hafi orðið fyrir miska. Þótt í málinu hafi verið lagðar fram úrklippur úr blöðum, sanni það ekkert um það að stefnandi hafi orðið fyrir miska. Á meðan lögbannið stóð yfir hafi stefnandi ásamt félögum sínum rekið hlutafélagið Kamb með mesta

myndarbrag. Hafi ekki sést á þeim rekstri, að eigendurnir hafi orðið fyrir miska. Skorað er á stefnanda að upplýsa hvaða viðskiptasambönd hann hafi misst vegna lögbannsins.

Allan lagagrundvöll skorti til þess að leggja á stefnda ábyrgð vegna skerðingar á viðskiptasamböndum, mannorði, tekjuskerðingu og fleiru. Ekki liggi neitt fyrir í málinu að stefnandi hafi orðið fyrir slíkum skerðingum og jafnvel þótt svo væri að það væri af völdum stefnda.

Stefnandi hefur gefið skýrslu fyrir dóminum vegna máls þessa. Hér fyrir dómi eru einnig rekin mál tveggja annarra vörubifreiðastjóra á hendur stefnda. Mál þessi eru nr. 3781/1983 Sverrir Elentínsson gegn Vörubílstjórastjórafélagi Suðurnesja og mál nr. 3782/1983 Auðunn Guðmundsson gegn sama. Þeir Auðunn og Sverrir hafa gefið aðilaskýrslur í sínum málum og jafnframt hafa verið yfirheyrðir fyrir dómi þeir Guðlaugur Tómasson, fyrrverandi formaður stefnda og Frímenn Ottósson, stjórnarmaður í stefnda. Lögmenn aðila eru sammála um það að yfirheyrslur þessar skuli hafa sama gildi og hefðu þær farið fram í þessu máli.

V.

Niðurstaða.

Á árinu 1973 stofnaði stefnandi ásamt sex öðrum félögum í stefnda hlutafélagið Kamb og var það að sögn stefnanda gert vegna lítillar atvinnu hjá vörubifreiðastöð stefnda. Eftir stofnun Kambs hf. unnu stefnandi og félagar hans áfram sem vörubifreiðastjórar, jafnframt því sem þeir unnu hjá Kambi hf. Við yfirheyrslu á bæjarþingi Keflavíkur 12. febrúar 1980 bar stefnandi að hann hefði árlega keyrt frá stöðinni fyrir milljónir. Hins vegar sé rétt, að stundum hafi hann ekki komið þangað vikum saman og það sé ýmist að hann hafi látið stöðina vita eða ekki þegar hann var að aka utan milligöngu hennar eða þá verið í fríum. Hér fyrir dómi kom fram hjá stefnanda að áður en honum og félögum hans var vikið úr stefnda hafi þeir mætt á vörubílastöð stefnda, ef þeir höfðu ekkert annað að gera, þá hafi þeir skráð sig á stöðvarlista. En ef einhver annar hafði beðið þá að vinna eitthvað, þá hafi þeir gert það. Ekki hefur stefnandi upplýst hve stór hluti af tekjum hans síðustu árin, áður en lögbann var lagt á vörubílaakstur hans, stafaði af þeim akstri og hve stór hluti stafaði af vinnu hans hjá Kambi hf. Ekki hefur heldur verið upplýst hvenær árs tekna þeirra var aflað, sem stefnandi hafði á þeim tíma sem lögbannið stóð. Hér fyrir dómi bar stefnandi, að eftir að lögbannið var lagt á hafi lagst niður öll vetrarvinna, það hafi eingöngu verið sumarvinna eftir það og hún takmörkuð. Fram kom hjá stefnanda að hann hefði keypt gröfu á árinu 1981 og hefði hann verið mikið með hana í vinnu hjá ríkinu og hafi þetta haft áhrif á tekjurnar.

Ekki hóf stefnandi störf að nýju á vörubílastöð stefnda eftir að lögbann-

inu var aflétt 7. desember 1982. En nú hefur sonur stefnanda hafið vörubílaakstur á vörubílastöð stefnda í stað stefnanda.

Ekki hafa verið lögð fram gögn er sýni vinnutekjutap stefnanda, en lögð hafa verið fram sem dskj. 10-15 ljósrit skattframtala stefnanda á árunum 1977 til 1982. Jafnframt hefur verið lagt fram sem dskj. 18 fréttabréf Kjarrannsóknarnefndar, febrúar 1984, og sem dskj. 19 yfirlit úr hagtölum mánaðarins, mars 1984. Ennfremur hefur verið lagt fram af hálfu stefnanda sem dskj. 26 yfirlit um meðalkaup vörubifreiðastjóra á launum skv. upplýsingum frá Kjarrannsóknarnefnd.

Við athugun á gögnum þessum kemur í ljós að á árinu 1977 eru brúttótekjur stefnanda 45% hærri en á árinu 1976, en nettótekjur 120% hærri. Á árinu 1978 eru brúttótekjur 32% hærri en á árinu áður, en nettótekjur 53% hærri. Á árinu 1979 eru brúttótekjur 84% hærri en á árinu áður, en nettótekjur 6% hærri. Á árinu 1980 eru brúttótekjur 45% hærri en á árinu áður, en nettótekjur 151% hærri. Á árinu 1981 eru brúttótekjur 159% hærri en á árinu áður, en nettótekjur 13%.

Á árunum 1976 til 1979 er meðalhækkun nettótekna stefnanda 59,6%, en brúttótekna 53,6%. Á árunum 1979 til 1981 er meðalhækkun nettótekna 82%, en brúttótekna 107%.

Samkvæmt dskj. 18 virðist meðalhækkun á tekjum launþega á árunum 1977-1979 hafa verið um 50% á ári og á árunum 1980-1982 einnig um 50%. Samkvæmt dskj. 19 virðist meðalhækkun kauptaxta á árunum 1977-1979 hafa verið 48% á ári, en á árunum 1980-1982 50% á ári. Samkvæmt dskj. 26 hafa meðaltekjur vörubifreiðastjóra á launum hækkað um 59% að meðaltali á ári á árunum 1977-1979, en um 46% á ári á árunum 1980-1982.

Af hálfu stefnda hafa verið lögð fram ljósrit af skattframtölum þriggja vörubifreiðastjóra. Af framtölum tveggja þeirra verða litlar upplýsingar dregnar þar sem þar er einungis um að ræða eitt framtal frá hvorum. Á dskj. 20-23 eru framtöl eins vörubifreiðastjóra frá árunum 1980 til 1983. Samkvæmt framtölum þessum hafa nettótekjur þessa vörubifreiðastjóra hækkað um 67% frá árinu 1979 til 1980, en brúttótekjur um 62%. Á árinu 1981 hækkuðu nettótekjur hans um 40% frá árinu áður en brúttótekjur um 80%. Á árinu 1982 hækkuðu nettótekjur hans um 62% en brúttótekjur um 45%.

Það sem hér hefur verið rakið sýnir að stefnandi hefur hækkað meira í tekjum á milli ára en launþegar almennt skv. dskj. 18 og meira en vörubílstjórar skv. dskj. 26 og ekki hefur stefnandi hækkað minna í tekjum á milli ára en vörubifreiðastjórinn sem á framtölin á dskj. 20-23. Það var álit Sverris Elentínussonar að þessi vörubifreiðastjóri myndi vera vel í meðallagi í tekjum og Auðunn Guðmundsson taldi að hjá þessum vörubifreiðastjóra myndi vera ágætis útkoma.

Þar sem stefnandi hefur ekki með öðrum hætti fært líkur að vinnutekjutapi sínu verður krafa stefnanda um bætur vegna vinnutekjutaps ekki tekin til greina.

Þegar virtar eru blaðagreinar þær sem lagðar hafa verið fram til stuðnings kröfum stefnanda um bætur vegna mannorðshnekkis og þá sérstaklega þegar lesnar eru tvær greinar í Suðurnesjatiðindum 28. september 1979, en það virðast vera fyrstu blaðaskrifin um þetta mál og svo þegar haft er í huga hvers konar lögbann er hér um að ræða, þá þykja ekki efni til þess að taka til greina kröfu stefnanda um bætur fyrir mannorðshnekki.

Ekki gat stefnandi tilgreint viðskiptavini sem hann hefði misst vegna lögbannsins og ekki hafa verið færðar líkur að lánstraustsspjöllum stefnanda og verður krafa um bætur fyrir viðskiptaspjöll, mannorðshnekki og fleira því ekki tekin til greina.

Niðurstaða málsins verður því sú að stefndi verður sýknaður af kröfum stefnanda í máli þessu.

Eftir atvikum þykir rétt að hvor aðili um sig beri sinn kostnað af málinu.

Uppkvaðning dóms þessa hefur dregist nokkuð vegna mikilla anna dómarans sem var Auður Þorbergsdóttir borgardómari.

D ó m s o r ð:

Stefndi, Vörubílstjórafélag Suðurnesja, skal vera sýkn af kröfum stefnanda, Einars Svavarssonar, í máli þessu.

Málskostnaður fellur niður.
